

MNENJE SODIŠČA 1/09 (občna seja)

z dne 8. marca 2011

Kazalo

Predlog za izdajo mnenja	I - 1147
Osnutek sporazuma o Sodišču za evropske patente in patente Skupnosti.....	I - 1148
Določbe osnutka sporazuma	I - 1150
Preudarki Sveta v predlogu za izdajo mnenja	I - 1154
Povzetek stališč, predloženih Sodišču.....	I - 1155
Stališča o dopustnosti predloga za izdajo mnenja.....	I - 1155
Stališča, v katerih se predlaga ugotovitev nezdržljivosti osnutka sporazuma s Pogodbama	I - 1156
Stališča, v katerih se pod pogojem, da se sprejmejo dopolnila k osnutku, predlaga ugotovitev združljivosti osnutka sporazuma s Pogodbama.....	I - 1158
Stališča, v katerih se predlaga ugotovitev združljivosti osnutka sporazuma s Pogodbama	I - 1160
Stališče Sodišča.....	I - 1163
Dopustnost predloga za izdajo mnenja.....	I - 1163
Vsebinska presoja	I - 1166
Uvodne ugotovitve.....	I - 1166
Zdržljivost osnutka sporazuma s Pogodbama.....	I - 1167

V postopku za mnenje 1/09,

zaradi predloga za izdajo mnenja, ki ga je 6. julija 2009 na podlagi člena 218(11) PDEU Sodišču predložil Svet Evropske unije

SODIŠČE (občna seja)

v sestavi V. Skouris, predsednik, J. N. Cunha Rodrigues, K. Lenaerts, J.-C. Bonichot, K. Schiemann, A. Arabadžiev, J.-J. Kasel in D. Šváby, predsedniki senatov, A. Rosas, sodnik, R. Silva de Lapuerta (poročevalka), sodnica, E. Juhász, G. Arestis, A. Borg Barthet, M. Ilešič, U. Lohmus, E. Levits, A. Ó Caoimh in L. Bay Larsen, sodniki, P. Lindh, sodnica, T. von Danwitz, sodnik, C. Toader, sodnica, M. Safjan, sodnik, in M. Berger, sodnica,

sodni tajnik: M.-A. Gaudissart, vodja oddelka,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 18. maja 2010,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

- za Svet Evropske unije J.-C. Piris, F. Florindo Gijón, L. Karamountzos in G. Kimberley, zastopniki,

- za belgijsko vlado C. Pochet, J.-C. Halleux in T. Materne, zastopniki,

- za češko vlado M. Smolek, zastopnik,

- za dansko vlado V. Pasternak Jørgensen, R. Holdgaard in C. Vang, zastopniki,

- za nemško vlado M. Lumma in J. Kemper, zastopnika,

- za estonsko vlado L. Uibo, zastopnik,

- za Irsko D. J. O'Hagan, zastopnik, skupaj z E. Fitzsimonsom, SC, in N. Traversom, BL,

- za grško vlado A. Samoni-Rantou, G. Alexaki in K. Boskovits, zastopniki,

- za špansko vlado N. Díaz Abad, zastopnica,

- za francosko vlado E. Belliard, B. Beaupère-Manokha, G. de Bergues in A. Adam, zastopniki,

- za italijansko vlado G. Palmieri in M. Fiorilli, zastopnika, skupaj z G. Norijem, vice-avvocato generale dello Stato,

- za ciprsko vlado V. Christoforou in M. Chatzigeorgiou, zastopnici,

- za litovsko vlado I. Jarukaitis, zastopnik,

- za luksemburško vlado C. Schiltz, zastopnik, skupaj s P.-E. Partschem, odvetnikom,

- za nizozemsko vlado C. Wissels in Y. de Vries, zastopnika,

- za poljsko vlado M. Dowgielewicz in M. Szpunar, zastopnika,

- za portugalsko vlado L. Fernandez, J. Negrão in M.L. Duarte, zastopniki,

- za romunsko vlado A. Popescu in M.-L. Colonescu, zastopnika, skupaj z E. Gane in A. Stoia, svetovalcema,

- za slovensko vlado V. Klemenc in T. Mihelič Žitko, zastopnici,

- za finsko vlado A. Guimaraes-Purokoski in J. Heliskoski, zastopnika,

- za švedsko vlado A. Falk in A. Engman, zastopnika,

- za vlado Združenega kraljestva I. Rao in F. Penlington, zastopnici, skupaj z A. Dashwoodom, barrister,

- za Evropski parlament E. Perillo, K. Bradley in M. Dean, zastopniki,

- za Evropsko komisijo L. Romero Requena, J.-P. Keppenne in H. Krämer, zastopniki,

po opredelitvi P. Mengozzija, prvega generalnega pravobranilca, J. Kokott in E. Sharpston, generalnih pravobranilk, Y. Bota in J. Mazáka, generalnih pravobranilcev, V. Trstenjak, generalne pravobranilke, ter N. Jääskinena in P. Cruza Villalóna, generalnih pravobranilcev, na nejavni seji 2. julija 2010

izdaja naslednje

Mnenje

Predlog za izdajo mnenja

1. Predlog za izdajo mnenja, ki ga je Sodišču predložil Svet Evropske unije, se glasi:

„Ali je predvideni sporazum o vzpostavitvi enotnega sistema za reševanje patentnih sporov (ki se trenutno imenuje Sodišče za evropske patente in patente Skupnosti) združljiv z določbami Pogodbe o ustanovitvi Evropske skupnosti?“

2. Svet je Sodišču kot priloge k predlogu predložil:
 - dokument Sveta 8588/09 z dne 7. aprila 2009 v zvezi z revidiranim predlogom uredbe Sveta o patentu Skupnosti, ki ga je predsedstvo Sveta naslovilo na Delovno skupino za intelektualno lastnino (patent);

- dokument Sveta 7928/09 z dne 23. marca 2009 v zvezi z revidiranim besedilom osnutka sporazuma o Sodišču za evropske patente in patente Skupnosti ter osnutka statuta tega sodišča, ki ga je pripravilo predsedstvo;

- dokument Sveta 7927/09 z dne 23. marca 2009 v zvezi s priporočilom Komisije Svetu o pooblastitvi Komisije za začetek pogajanj za sprejetje mednarodnega sporazuma „o vzpostavitvi enotnega sistema reševanja [evropskih] patentnih sporov [in patentnih sporov Skupnosti]“.

Osnutek sporazuma o Sodišču za evropske patente in patente Skupnosti

3. Evropska patentna konvencija (v nadaljevanju: EPK), podpisana 5. oktobra 1973 v Münchnu, je pogodba, h kateri je do danes pristopilo osemindeset držav, med njimi vse države članice Evropske unije. Ta k EPK ni pristopila. V njej je določen enoten postopek, po katerem Evropski patentni urad (v nadaljevanju: EPU) podeljuje evropske patente. Čeprav je postopek za podelitev patenta le en, se evropski patent deli na sveženj nacionalnih patentov, za vsakega od njih pa velja nacionalno pravo držav, ki jih je imetnik izbral.

4. Evropski svet je leta 2000 ponovno začel razpravo o prihodnosti patenta Skupnosti. Komisija je 5. julija 2000 predložila predlog uredbe Sveta o patentu Skupnosti (COM(2000) 412 konč.), v katerem je bilo predvideno, da Skupnost pristopi k EPK, da se uvede enoten naziv industrijske lastnine, ki bo veljal za vso Skupnost, in da ta naziv izda EPU.

5. Komisija je 3. aprila 2007 na podlagi sklepov Sveta „Konkurenčnost“ z dne 4. decembra 2006 in Evropskega sveta z dne 8. in 9. marca 2007 Evropskemu parlamentu in Svetu predstavila sporočilo z naslovom „Izboljšanje patentnega sistema v Evropi“ (COM(2007) 165 konč.).

6. Komisija je med drugim predlagala uvedbo celovitega sistema za evropski patent in prihodnji patent Skupnosti. Slednjega bi izdal EPU v skladu z določbami EPK. Bil bi enoten in samostojen, imel bi enake učinke v celotni Uniji in lahko bi se podelil, prenesel, razglasil za neveljavnega ali prenehal veljati samo za to ozemlje. Določbe EPK bi se za patent Skupnosti uporabljale, če uredba o patentu Skupnosti ne določa posebnih pravil.

7. V okviru postopka v Svetu je bil pripravljen osnutek mednarodnega sporazuma, ki bi ga sklenile države članice, Evropska unija in tretje države, podpisnice EPK (v nadaljevanju: osnutek sporazuma), s katerim se vzpostavlja sodišče, pristojno za spore o evropskih patentih in patentih Skupnosti.

8. S predvidenim sporazumom se ustanavlja Sodišče za evropske patente in patente Skupnosti (v nadaljevanju: SP), ki bi bilo sestavljeno iz sodišča prve stopnje, ki ima osrednji oddelek in lokalne oziroma regionalne oddelke, in prizivnega sodišča, pristojnega za obravnavanje pritožb zoper odločbe sodišča prve stopnje. Tretji organ SP bi bila skupna sodna pisarna.

Določbe osnutka sporazuma

9. Člen 14a tega osnutka določa:

„Pravo, ki se uporablja

1. Pri zaslišanju zadeve v okviru tega sporazuma sodišče spoštuje pravo Skupnosti in svoje odločitve utemelji na podlagi:

(a) tega sporazuma;

(b) prava Skupnosti, ki se neposredno uporablja, zlasti Uredbe Sveta (ES) št. [...] o patentih Skupnosti[,] in nacionalne zakonodaje držav pogodbenic, ki izvajajo pravo Skupnosti [...];

(c) Evropske patentne konvencije in nacionalne zakonodaje, ki so jo države pogodbenice sprejele v skladu z Evropsko patentno konvencijo, in

(d) katere koli določbe mednarodnih sporazumov, ki se uporabljajo za patente in so zavezujoče za vse države pogodbenice.

2. Če sodišče utemeljuje svoje odločitve na podlagi nacionalne zakonodaje držav pogodbenic, se pravo, ki se uporablja, določi:

(a) z določbami prava Skupnosti, ki se neposredno uporabljajo, ali

(b) če ni določb prava Skupnosti, ki se neposredno uporabljajo, z mednarodnimi instrumenti mednarodnega zasebnega prava, ki veljajo za vse pogodbenice, ali

(c) če ni določb iz (a) in (b), z nacionalnimi določbami mednarodnega zasebnega prava, ki jih določi sodišče.

3. Država pogodbenica, ki ni pogodbenica Sporazuma o Evropskem gospodarskem prostoru, sprejme zakone in druge predpise, potrebne za uskladitev s pravom Skupnosti, ki se nanaša na materialno patentno pravo.“

10. Člen 15 osnutka sporazuma določa:

„Sodna pristojnost

1. Sodišče ima izključno sodno pristojnost v zvezi s:

(a) tožbami za dejanske ali zagrožene kršitve patentov in dodatnih varstvenih certifikatov ter povezanimi ugovori, vključno z nasprotnimi tožbami v zvezi z licencami;

(a1) tožbami za ugotovitev nekršitve;

(b) tožbami začasne in zaščitne ukrepe in prepovedi;

(c) tožbami ali nasprotnimi tožbami za preklic patentov;

(d) tožbami zaradi škode ali za nadomestilo, ki izhajajo iz začasnega varstva, ki se pridobi z objavljeno prijavo patenta;

(e) tožbami v zvezi z uporabo izuma pred podelitvijo patenta ali s pravico na podlagi predhodne uporabe patenta;

(f) tožbami za odobritev ali preklic prisilnih licenc v zvezi s patenti Skupnosti in

(g) tožbami za nadomestilo za licence [...].

2. Nacionalna sodišča držav pogodbenic imajo sodno pristojnost v tožbah, povezanih s patenti Skupnosti in evropskimi patenti, ki ne spadajo v izključno sodno pristojnost sodišča.“

11. Krajevna pristojnost različnih oddelkov sodišča prve stopnje SP je določena v členu 15a(1) osnutka sporazuma:

„O tožbah iz člena 15(1)(a), (b), (d) in (e) odloča:

(a) lokalni oddelek, ki ga gosti država pogodbenica, če dejanska ali zagrožena kršitev nastane oziroma bi lahko nastala, ali regionalni oddelek, v katerem ta država pogodbenica sodeluje, ali

(b) lokalni oddelek, ki ga gosti država pogodbenica, kjer ima tožena stranka stalno prebivališče, ali regionalni oddelek, v katerem ta država pogodbenica sodeluje.

O tožbah proti tožencem s stalnim bivališčem zunaj ozemlja držav pogodbenic odločajo lokalni ali regionalni oddelki v skladu s točko (a).

Če zadevna država pogodbenica ne gosti lokalnega oddelka in v njem ne sodeluje, o tožbah odloča osrednji oddelek.“

12. Člen 48 navedenega osnutka določa:

„1. Če se pred sodiščem prve stopnje postavi vprašanje razlage Pogodbe [ES] ali veljavnosti in razlage aktov institucij Evropske skupnosti, lahko to sodišče, če je po njegovem mnenju to potrebno za doseg odločitve, od Sodišča [...] zahteva, da odloči v zvezi z vprašanjem. Če se takšno vprašanje postavi pred prizivnim sodiščem, to od Sodišča [...] zahteva, da odloči v zvezi z vprašanjem.

2. Odločitev Sodišča [...] o razlagi Pogodbe [ES] ali veljavnosti in razlagi aktov institucij Evropske skupnosti je zavezujoča za sodišče prve stopnje in prizivno sodišče.“

Preudarki Sveta v predlogu za izdajo mnenja

13. Svet navaja, da „[v]ečina [njegovih] članov [...] meni, da predvideni sporazum s pravnega vidika predstavlja možen način za doseg zelenih ciljev. Vendar pa je bilo izraženih več pravnih zadržkov, o katerih je [...] tudi razpravljal.“ Svet pojasnjuje, da „je predstavitev posameznih vprašanj mišljena nevtrarno, brez navajanja, kolikšne podpore so bili deležni različni pristopi, prav tako se pri tem [...] ne opredeljuje za eno ali drugo možnost“.

14. Svet meni, da se zaradi predvidenega sporazuma ne spreminjajo pristojnosti Sodišča. Državam članicam bi moralo biti omogočeno, da ustroj sodnega sistema uredijo po lastni presoji, tudi z ustanovitvijo sodišča na podlagi mednarodne pogodbe.

15. Svet navaja, da je obveznost SP, da spoštuje pravo Unije, mišljena zelo široko in ne zajema le Pogodb in aktov institucij, temveč tudi splošna načela pravnega reda Unije in sodno prakso Sodišča.

Povzetek stališč, predloženih Sodišču

16. V predloženih stališčih se predlaga ugotovitev bodisi nedopustnosti predloga za izdajo mnenja, bodisi nezdružljivosti osnutka sporazuma s Pogodbama, bodisi nujnosti sprejetja dopolnil k osnutku sporazuma zaradi zagotovitve njegove uskladitve s Pogodbama, bodisi združljivosti predvidenega sporazuma s Pogodbama.

Stališča o dopustnosti predloga za izdajo mnenja

17. Parlament in španska vlada v bistvu trdita, da je predlog za izdajo mnenja prenačilen in da temelji na nepopolnih in nezadostnih podatkih, če se upoštevajo predmet predvidenega sporazuma, napredek pri njegovi pripravi ter institucionalni in pravni okvir.

Parlament tudi meni, da je bilo zato, ker se Svet z njim ni posvetoval o osnutku uredbe o patentu Skupnosti, omajano načelo medinstitucionalnega ravnovesja.

18. Irska navaja, da podpira predlog za izdajo mnenja, ob tem pa meni, da se mora Sodišče prepričati, ali je pristojno za odločanje o njem, zlasti glede na napredek, dosežen v postopku pogajanj. Besedilo, predloženo v mnenje Sodišču, naj bi bilo namreč še vedno pretežno delovni dokument, o katerem ni bilo doseženo soglasje vseh članic Sveta.

Stališča, v katerih se predlaga ugotovitev nezdržljivosti osnutka sporazuma s Pogodbama

19. Irska ter grška, španska (podredno), italijanska, ciprska, litovska in luksemburška vlada menijo, da je osnutek sporazuma nezdržljiv s Pogodbama.
20. Irska navaja, da osnutek sporazuma ne zagotavlja spoštovanja primarnosti določb prava Unije, na katere bi se bilo mogoče sklicevati v sporih pred SP. Prav tako naj ne bi zagotavljal, da za to sodišče velja obveznost razlage, da bi se kar najbolj izognilo nasprotjem med določbami prava Unije, ki bi jih moralo uporabiti, in drugimi morebiti upoštevnimi nacionalnimi ali pravnimi določbami.
21. Grška vlada navaja, da določbe osnutka sporazuma, ki se nanašajo na ustanovitev in delovanje oddelkov sodišča prve stopnje SP s sedežem v tretjih državah, ki bi bili pristojni za patent Skupnosti, porajajo vprašanje glede ohranitve avtonomije pravnega

reda in sodnega sistema Unije. Pogodbi naj bi namreč vzpostavili zavezujoč pravni okvir, v katerem morajo delovati institucije Unije in države članice pri izbiri splošnega načina in konkretnih določb o reševanju sporov glede pravic industrijske lastnine.

22. Španska vlada podredno poudarja, da je osnutek sporazuma nezdržljiv s Pogodbama, saj je v nasprotju s členoma 19 PEU in 344 PDEU, predvsem ker posega v monopol sodne pristojnosti, ki jo ima Sodišče za obravnavanje sporov s področja prava Unije. Poleg tega naj predvideni sistem ne bi zagotavljal primarnosti prava Unije, ker SP ne bi bilo vključeno v sodno strukturo nobene od držav članic, zaradi česar kršitve prava Unije, ki bi jih storilo tako sodišče, ne bi bile podvržene nikakršnemu nadzoru.

23. Italijanska vlada poudarja, da ima osnutek sporazuma obliko akta mednarodnega prava, s katerim države članice in države, podpisnice EPK, svoje ustavnopravne pristojnosti s področja sodstva prenesejo na mednarodno sodišče. Ker trenutno ni enotnega patenta za območje vseh držav članic in enotnega sistema reševanja sporov na tem področju, naj Unija ne bi imela pristojnosti za prenos svoje sodne pristojnosti na mednarodno sodišče. Pristop Unije k EPK naj zato ne bi vplival na to presojo, saj mednarodno sodišče, katerega ustanovitev je z njo predvidena, ne bi bilo organ EPK. Tako naj zaradi pomanjkanja pravne podlage predvideni sporazum ne bi bil združljiv z določbami Pogodb.

24. Ciperska vlada meni, da ustanovitev SP ni v skladu z izključnimi pristojnostmi Sodišča in Splošnega sodišča, ki so izražene z različnimi pravnimi sredstvi, določenimi s Pogodbama.

25. Litovska vlada meni, da je predvideni sporazum ob upoštevanju dejstva, da ga ni mogoče skleniti na podlagi določb Pogodb, nezdržljiv s Pogodbama. Osutek sporazuma naj ne bi zagotavljal ohranitve avtonomije prava Unije in bistvenih značilnosti pristojnosti, ki so s Pogodbama dodeljene institucijam Unije.
26. Luksemburška vlada trdi, da iz Pogodb ne izhaja pravna podlaga za prenos pristojnosti, kakršne določa osutek sporazuma, na sodišče, kakršno je SP. Določbe prava Unije in sodna praksa Sodišča, ki opredeljujejo avtonomijo in enotnost pravnega reda in sodnega sistema Unije, naj bi nasprotovale ustanovitvi takega sodišča. Pogodbe in sodna praksa Sodišča naj bi zahtevale, da lahko pristojnosti, ki jih predvideni sporazum namerava dodeliti SP, izvršuje zgolj Sodišče samo.

Stališča, v katerih se pod pogojem, da se sprejmejo dopolnila k osnutku, predlaga ugotovitev združljivosti osnutka sporazuma s Pogodbama

27. Parlament – podredno – belgijska in francoska vlada ter Komisija menijo, da je osutek sporazuma načeloma združljiv s Pogodbama, če se sprejme nekaj dopolnil k temu osnutku.
28. Če bi Sodišče predlog Sveta razglasilo za dopusten, Parlament meni, da bi bilo v besedilu sporazuma primerno opredeliti, da je obveznost SP spoštovati pravo Unije in sodno prakso Sodišča zelo široka in da vključuje tudi prihodnje sodbe. Pojasniti naj bi bilo treba tudi, da bo SP moralo zagotoviti varstvo temeljnih pravic.

29. Parlament glede predlaganega postopka s predlogom za sprejetje predhodne odločbe navaja, da bi bilo primerno vzpostaviti sistem, z uporabo katerega bi Komisija lahko intervenirala v postopkih, začelih pred SP. Prav tako naj bi se lahko izkazalo za koristno naložiti SP izrecno obveznost, da Sodišču predloži vsa vprašanja o veljavnosti določb prava Unije.
30. Belgijska vlada Sodišču predlaga, naj na predlog Sveta za izdajo mnenja odgovori, da je predvideni sporazum združljiv s Pogodbama, če bo pristojnost Sodišča v zadevah sprejetja predhodnih odločb dopolnjena z mehanizmi, ki bodo omogočali zagotovitev spoštovanja primarnosti in učinkovitosti prava Unije.
31. Francoska vlada navaja, da je osnutek sporazuma načeloma združljiv s Pogodbama. Vendar naj bi bilo treba sistem postopka s predlogom za sprejetje predhodne odločbe dopolniti z mehanizmom, ki bi bil na voljo strankam in/ali po potrebi državam članicam in Komisiji, da bi se zagotovilo, da bi SP spoštovalo pravo Unije in njegovo primarnost. Prav tako naj bi bilo tudi mogoče predvideti uvedbo pritožbe zaradi varstva zakonitosti na predlog Komisije ali države članice ali postopka, po katerem lahko Sodišče preizkusi sodbe prizivnega sodišča ob resni nevarnosti za enotnost ali doslednost prava Unije.
32. Komisija meni, da je predvideni sporazum združljiv z določbami Pogodb, če se ne le tretjim državam, temveč tudi Uniji in državam članicam izrecno prizna možnost, da kadar koli odstopijo od sporazuma.

Stališča, v katerih se predlaga ugotovitev združljivosti osnutka sporazuma s Pogodbama

33. Češka, danska, nemška, estonska, nizozemska, poljska, portugalska, romunska, slovenska, finska in švedska vlada ter vlada Združenega kraljestva navajajo, da je osnutek sporazuma združljiv s Pogodbama.

34. Češka vlada meni, da je osnutek sporazuma združljiv s Pogodbama, ker spoštuje zahteve, ki se nanašajo na varstvo avtonomije prava Unije in njegove primarnosti, saj lahko SP med drugim Sodišču predlaga sprejetje predhodne odločbe.

35. Danska vlada poudarja, da osnutek sporazuma ne nasprotuje institucionalnim pravilom iz Pogodb in da bi v skladu s členoma 81 PDEU in 114 PDEU sporazum morale skleniti tako Unija kot njene države članice.

36. Nemška vlada meni, da je sistem sodnega nadzora, določen v osnutku sporazuma, skladen s Pogodbama. Zlasti naj temu sistemu ne bi nasprotoval člen 262 PDEU. Poleg tega naj bi bili ohranjeni primarnost in avtonomija pravnega reda Unije. Predvideni sodni sistem naj ne bi povzročil „spreminjanja“ pristojnosti Sodišča in naj ne bi določal, da za Unijo v zvezi z izvrševanjem njenih notranjih pristojnosti velja določena razlaga prava.

37. Estonska vlada navaja, da osnutek sporazuma ne zadeva le pristojnosti Unije, temveč tudi pristojnosti držav članic, tako da člen 352 PDEU pomeni ustrezno pravno podlago za sklenitev predvidenega sporazuma. Z osnutkom sporazuma naj ne bi bile ogrožene niti primarnost in avtonomija pravnega reda Unije niti pristojnosti Sodišča.
38. Nizozemska vlada poudarja, da člen 262 PDEU ne nasprotuje osnutku sporazuma. Poleg tega naj se s sporazumom ne bi posegalo v enotnost in celovitost prava Unije. Predvideni sporazum naj tudi ne bi povzročil spremembe sistema pravnega varstva in sodnega nadzora – ki ga izvajajo nacionalna sodišča in sodišča Unije – kot je predviden s Pogodbama, niti ga naj ne bi ogrožal.
39. Poljska vlada trdi, da je prenos predvidenih pristojnosti na SP načeloma združljiv s Pogodbama in da ga člen 262 PDEU ne ovira. Ob upoštevanju tega, da na ni akta Unije, ki bi se nanašal na področje patentov, naj Sodišču ne bi bila dodeljena izključna pristojnost na tem področju. Poleg tega naj osnutek sporazuma ne bi posegal v primarnost prava Unije. Postopek s predlogom za sprejetje predhodne odločbe naj bi zagotavljal enotnost in skladnost prava Unije na tem področju.
40. Portugalska vlada navaja, da je prenos predvidenih pristojnosti na SP združljiv s Pogodbama. Navedeni pomisleki glede nastale nevarnosti za primarnost in avtonomijo pravnega reda Unije naj ne bi bili utemeljeni. Glede na zapletenost področja in cilj vzpostavitve enotnega sistema varstva intelektualne lastnine v Evropi, naj bi si bilo treba prizadevati za „prožne rešitve“, ki bi lahko ustrezale temu cilju. Osnutek sporazuma naj bi bil ustrezna rešitev za ta izziv.

41. Romunska vlada navaja, da je avtonomija pravnega reda Unije zagotovljena z obveznostjo SP, da spoštuje pravo Unije, z možnostjo ali obveznostjo – odvisno od primera – da SP Sodišču predloži vprašanja za predhodno odločanje, in z zavezujočimi učinki sodb, ki jih Sodišče izda v okviru tega postopka. Poleg tega naj ne bi nobena določba Pogodb nasprotovala temu, da se z mednarodnim sporazumom Sodišču dodeli pristojnost za razlago določb takega sporazuma zaradi njegove morebitne uporabe v tretjih državah.

42. Slovenska vlada meni, da je to, da se SP dodelijo izključne pristojnosti za spore o veljavnosti in/ali učinkih patenta Skupnosti, združljivo s Pogodbama. Niti s členom 257 PDEU niti s členom 262 PDEU naj ne bi bil vnaprej izbran sodni sistem za to področje. S členoma 14a in 48 osnutka sporazuma naj bi bila zagotovljena avtonomija in spoštovanje pravnega reda Unije.

43. Finska vlada trdi, da kolikor je predmet in vsebina predvidenega sporazuma vzpostavitve mednarodnega sodnega sistema na področju patentov, je treba sklenitev tega sporazuma v imenu Unije utemeljiti tako s členom 262 PDEU kot s členom 352 PDEU. Poleg tega naj osnutek sporazuma ne bi porajal vprašanja združljivosti s Pogodbama.

44. Švedska vlada poudarja, da osnutek sporazuma zagotavlja enotno uporabo prava Unije. Pristojnosti Sodišča naj ne bi bile spremenjene, njegova izključna pristojnost za nadzor zakonitosti aktov Unije pa naj ne bi bila ogrožena.

45. Vlada Združenega kraljestva meni, da je treba predvideni sporazum skleniti kot mešani sporazum. V okviru sistema reševanja sporov, predvidenega s tem sporazumom, naj bi bile ohranjene bistvene značilnosti pristojnosti Sodišča, saj naj ne bi bila

ogrožena izključna pristojnost Sodišča in zavezujoči učinek njegovih odločb. Dodelitev pristojnosti SP za spore, ki se nanašajo na veljavnost in/ali uporabo patentov Skupnosti, naj bi bila združljiva s Pogodbo DEU. V okviru sistema reševanja sporov, predvidenega s tem sporazumom, naj bi bila zagotovljena primarnost prava Unije. Postopek s predlogom za sprejetje predhodne odločbe iz člena 48 osnutka sporazuma, s katerim je SP dana pristojnost za predložitev vprašanj Sodišču, naj bi bil združljiv s Pogodbama.

Stališče Sodišča

Dopustnost predloga za izdajo mnenja

46. Stališča glede dopustnosti predloga za izdajo mnenja se v bistvu nanašajo na tri vprašanja, in sicer prvič, na natančnost določb predvidenega sporazuma, drugič, na napredek pri njegovi pripravi in, tretjič, na spoštovanje medinstitucionalnega ravnovesja.

47. Preden se odgovori na ta tri vprašanja, je treba opozoriti, da lahko Parlament, Svet, Komisija ali države članice v skladu s členom 218(11) PDEU pridobijo mnenje Sodišča o združljivosti predvidenega sporazuma z določbami Pogodb. Ta določba je namenjena temu, da se preprečijo zapleti, ki bi lahko nastali zaradi sodnega izpodbijanja združljivosti mednarodnih sporazumov, ki zavezujejo Unijo, s Pogodbama (glej mnenji 2/94 z dne 28. marca 1996, Recueil, str. I-1759, točka 3, in 1/08 z dne 30. novembra 2009, ZOdl., str. I-11129, točka 107).

48. Sodna odločba, s katero bi bilo po sklenitvi mednarodnega sporazuma, ki zavezuje Unijo, morebiti ugotovljeno, da je sporazum z vidika vsebine ali postopka sklenitve nezdružljiv z določbami Pogodb, bi namreč povzročila resne težave ne le znotraj Unije, ampak tudi v mednarodnih odnosih, in bi lahko škodovala vsem zainteresiranim strankam, tudi tretjim državam (glej mnenje 3/94 z dne 13. decembra 1995, Recueil, str. I-4577, točka 17).
49. Prvič, v zvezi z vprašanjem, kako natančne so določbe osnutka sporazuma, je treba opozoriti, da mora Sodišče, kadar se mora izreči o združljivosti določb predvidenega sporazuma s pravili pogodbe, imeti dovolj podatkov o vsebini navedenega sporazuma (glej zgoraj navedeno mnenje 2/94, točke od 20 do 22).
50. V obravnavanem primeru je Svet Sodišču predložil celotno besedilo osnutka sporazuma, ki med drugim vsebuje določbe o organizaciji in načinu delovanja SP, njegovih pristojnostih, različnih pravnih sredstvih, pravu, ki ga je treba uporabiti, in učinkih odločb tega sodišča.
51. Poleg tega je treba omeniti, da so v predlogu za izdajo mnenja navedene okoliščine nastanka osnutka sporazuma. Ta osnutek je namreč del svežnja ukrepov – kot so uvedba patenta Skupnosti kot nove pravice intelektualne lastnine in pristop Unije k EPK – ki so trenutno predmet preučevanja na različnih ravneh Unije.
52. V teh okoliščinah Sodišče meni, da ima dovolj podatkov o vsebini in okoliščinah predvidenega sporazuma.

53. Drugič, glede vprašanja, ali je postopek odločanja o osnutku sporazuma dosegel napredek, ki Sodišču omogoča, da se izreče o združljivosti tega osnutka s Pogodbama, je treba opozoriti, da je mogoče predlog za izdajo mnenja Sodišču predložiti pred začetkom pogajanj na mednarodni ravni, če je predmet predvidenega sporazuma znan – čeprav še obstaja več neuskkljenih možnosti in razhajanj v zvezi z oblikovanjem zadevnega besedila – in če dokumenti, predloženi Sodišču, temu omogočajo, da na vprašanje, ki ga je postavil Svet, odgovori dovolj zanesljivo (glej v tem smislu mnenje 1/78 z dne 4. oktobra 1979, Recueil, str. 2871, točka 34), in da dopustnosti predloga za izdajo mnenja ni mogoče izpodbijati, saj Svet še ni sprejel odločitve o začetku pogajanj na mednarodni ravni (glej zgoraj navedeno mnenje 2/94, točka 13).
54. V zvezi z obravnavanim predlogom je treba poudariti, da je bil ob predložitvi zadeve Sodišču projekt vzpostavitve enotnega sodnega sistema na področju patentov predmet preučevanja Sveta. Okoliščina, da osnutek sporazuma ali nekateri osnutki zakonodajnih ukrepov, ki so z njim tesno povezani, kot na primer predlog uredbe o patentu Skupnosti, za zdaj v Svetu nimajo soglasne podpore, sama po sebi ne more vplivati na dopustnost tega predloga za izdajo mnenja.
55. Tretjič, glede postavljenega vprašanja, ki se nanaša na medinstitucionalno ravnovesje, je treba navesti, da se za to, da se lahko vloži predlog za izdajo mnenja na podlagi člena 218(11) PDEU, ne zahteva, da med zadevnimi institucijami obstaja dokončno soglasje. Pravico Sveta, Parlamenta, Komisije in držav članic, da Sodišče zaprosijo za mnenje, je namreč mogoče izvrševati posamično, brez kakršnega koli usklajevanja in čakanja na končni izid s tem povezanega zakonodajnega postopka. Parlament ima v vsakem primeru pravico, da sam vloži predlog za izdajo mnenja.

56. Tako okoliščina, da bo zadevni sporazum lahko sprejet šele po posvetovanju s Parlamentom oziroma po njegovi odobritvi in da bo sprejetje morebitnih spremljevalnih zakonodajnih ukrepov v Uniji, kot je prihodnja uredba o patentu Skupnosti, predmet zakonodajnega postopka tudi v tej instituciji, ne vpliva na možnost, ki jo ima Svet na podlagi člena 218(11) PDEU, da zaprosi za mnenje Sodišča.
57. Predlog za izdajo mnenja, ki ga je vložil Svet, je zato dopusten.

Vsebinska presoja

Uvodne ugotovitve

58. Čeprav se ta predlog za izdajo mnenja in stališča, predložena Sodišču, sklicujejo na določbe Pogodbe EU in Pogodbe ES, je treba postavljena vprašanja preučiti na podlagi določb Pogodbe EU in Pogodbe DEU, ki sta začeli veljati 1. decembra 2009, to je po vložitvi predloga Sveta 6. julija 2009.
59. Prav tako je treba poudariti, da se osrednje vprašanje tega predloga za izdajo mnenja ne nanaša na pristojnosti SP na področju evropskega patenta, temveč na tiste, povezane s prihodnjim patentom Skupnosti.

Združljivost osnutka sporazuma s Pogodbama

60. Sodišče najprej meni, da je koristno odgovoriti na preudarke, ki so jih navedle nekatere države članice in v skladu s katerimi bi lahko člena 262 PDEU in 344 PDEU nasprotovala predvidenemu prenosu pristojnosti.
61. Člen 262 PDEU ne more nasprotovati ustanovitvi SP. Čeprav je res, da ta člen omogoča, da se Sodišču zaupajo nekatere od pristojnosti, za katere je predvideno, da bi bile dodeljene SP, pa možnost iz tega člena ni edini način za ustanovitev enotnega sodišča na področju patentov.
62. Člen 262 PDEU namreč predvideva možnost razširitve pristojnosti sodišč Unije na spore, ki se nanašajo na uporabo aktov Unije, ki uvajajo evropske pravice intelektualne lastnine. Zato ne vzpostavlja monopola Sodišča na obravnavanem področju in ne prejudicira izbire sodnega okvira, ki se lahko vzpostavi za spore med posamezniki glede pravic intelektualne lastnine.
63. Ustanovitev SP naj tudi ne bi bila v nasprotju s členom 344 PDEU, ker ta člen državam članicam prepoveduje le to, da bi spore glede razlage ali uporabe Pogodb reševale na načine, ki v njih niso določeni. Pristojnosti, ki jih osnutek sporazuma dodeljuje SP, pa bi se nanašale samo na patentne spore med posamezniki.

64. Ker osnutek sporazuma v bistvu vzpostavlja novo sodno strukturo, je treba najprej opozoriti na ključne elemente pravnega reda in sodnega sistema Unije – kakor so bili zasnovani z ustanovitvenima Pogodbama in kakor jih je razvila sodna praksa Sodišča – zato da se ugotovi, ali je ustanovitev SP z njimi združljiva.
65. Iz ustaljene sodne prakse Sodišča izhaja, da so ustanovitvene pogodbe Unije drugače kot navadne mednarodne pogodbe vzpostavile nov pravni red z lastnimi institucijami, v korist katerega so države članice na vse širšem področju omejile svoje suverene pravice in katerega subjekti so ne le države članice, ampak tudi njihovi državljani (glej zlasti sodbi z dne 5. februarja 1963 v zadevi van Gend & Loos, 26/62, Recueil, str. 1, 3, in z dne 15. julija 1964 v zadevi Costa, 6/64, Recueil, str. 1141, 1149). Bistveni značilnosti tako vzpostavljenega pravnega reda Unije sta zlasti njegova primarnost glede na pravice držav članic in neposredni učinek vrste določb, ki se nanašajo na državljane držav članic in na njih same (glej mnenje 1/91 z dne 14. decembra 1991, Recueil, str. I-6079, točka 21).
66. Kot je razvidno iz člena 19(1) PEU, Sodišče in sodišča držav članic skrbijo za spoštovanje tega pravnega reda in sodnega sistema Unije.
67. Poleg tega mora Sodišče zagotoviti spoštovanje avtonomije pravnega reda Unije, ki so ga vzpostavile Pogodbe (glej zgoraj navedeno mnenje 1/91, točka 35).
68. Prav tako je treba omeniti, da morajo države članice zlasti v skladu z načelom lojalnega sodelovanja iz člena 4(3), prvi pododstavek, PEU na svojem ozemlju zagotoviti uporabo in spoštovanje prava Unije (glej v tem smislu sodbo z dne 16. julija 1998

v zadevi Oelmühle in Schmidt Söhne, C-298/96, Recueil, str. I-4767, točka 23). Dalje, v skladu z drugim pododstavkom iste določbe države članice sprejemajo vse splošne ali posebne ukrepe, potrebne za zagotovitev izpolnjevanja obveznosti, ki izhajajo iz Pogodb ali aktov institucij Unije. V tem okviru morajo polno uporabo prava Unije v vseh državah članicah in sodno varstvo pravic, ki jih imajo posamezniki na podlagi tega prava, zagotoviti sodišča držav članic in Sodišče (glej v tem smislu sodbo z dne 13. marca 2007 v zadevi Unibet, C-432/05, ZOdl., str. I-2271, točka 38 in navedena sodna praksa).

69. Nacionalno sodišče namreč v sodelovanju s Sodiščem izpolnjuje nalogo, ki jima je skupno dodeljena za zagotavljanje spoštovanja prava pri razlagi in uporabi Pogodb (glej sodbi z dne 16. decembra 1981 v zadevi Foglia, 244/80, Recueil, str. 3045, točka 16, in z dne 15. junija 1995 v zadevi Zabala Erasun in drugi, od C-422/93 do C-424/93, Recueil, str. I-1567, točka 15).
70. Sodni sistem Unije je poleg tega sestavljen iz celovitega sistema pravnih sredstev in postopkov, namenjenega zagotovitvi nadzora zakonitosti aktov institucij (glej zlasti sodbo z dne 25. julija 2002 v zadevi Unión de Pequeños Agricultores proti Svetu, C-50/00 P, Recueil, str. I-6677, točka 40).
71. V zvezi z značilnostmi SP je treba najprej navesti, da to sodišče ni umeščeno v institucionalni in sodni okvir Unije. To sodišče namreč ni del sodnega sistema iz člena 19(1) PEU. SP je organizacija z lastno pravno osebnostjo na podlagi mednarodnega prava.
72. V skladu s členom 15 osnutka sporazuma ima SP izključno pristojnost za veliko tožb, ki jih na področju patentov vlagajo posamezniki. Ta pristojnost se nanaša predvsem na tožbe za dejanske ali zagrožene kršitve patentov, nasprotne tožbe v zvezi z licencami,

tožbe za ugotovitev nekršitve, tožbe začasne in zaščitne ukrepe in prepovedi, tožbe ali nasprotno tožbe za preklic patentov, tožbe zaradi škode ali za nadomestilo, ki izhajajo iz začasnega varstva, ki se pridobi z objavljenimi prijavo patenta, tožbe v zvezi z uporabo izuma pred podelitvijo patenta ali v zvezi s pravico na podlagi predhodne uporabe patenta, tožbe za odobritev ali preklic prisilnih licenc v zvezi s patenti Skupnosti in tožbe za nadomestilo za licence. Zato je sodiščem držav pogodbenic, med njimi tudi sodiščem držav članic, ta pristojnost odvzeta in torej ohranijo le pristojnosti, ki ne spadajo med izključne pristojnosti SP.

73. Treba je dodati, da mora SP v skladu s členom 14a osnutka sporazuma pri izvrševanju svoje sodne funkcije razlagati in uporabljati pravo Unije. Temu sodišču so dodeljene bistvene materialne pristojnosti, običajno s področja nacionalnih sodišč, za obravnavanje sporov na področju patenta Skupnosti in za zagotovitev polne uporabe prava Unije na tem področju in tudi sodnega varstva pravic, ki jih imajo posamezniki na podlagi tega prava.
74. Res je, da je Sodišče zvezi z mednarodnim sporazumom, ki predvideva ustanovitev sodišča, katerega naloga bi bila razlaga določb tega sporazuma, razsodilo, da tak sporazum načeloma ni nezdržljiv s pravom Unije. Pristojnost Unije na področju mednarodnih odnosov in njena pristojnost za sklepanje mednarodnih sporazumov nujno vsebujeta tudi možnost, da v zvezi z razlago in uporabo določb takih sporazumov zanje veljajo odločbe sodišča, ki je bilo z njimi ustanovljeno ali določeno (glej zgoraj navedeno mnenje 1/91, točki 40 in 70).

75. Sodišče je poleg tega poudarilo, da so lahko z mednarodnim sporazumom, sklenjenim s tretjimi državami, Sodišču dodeljene nove sodne pristojnosti, če ta dodelitev ne izkrivi sodne funkcije Sodišča, kot je bila zasnovana v Pogodbi EU in Pogodbi DEU (glej po analogiji mnenje 1/92 z dne 10. aprila 1992, Recueil, str. I-2821, točka 32).
76. Sodišče je tudi pojasnilo, da mednarodni sporazum lahko vpliva na njegove pristojnosti, če so izpolnjeni temeljni pogoji za ohranitev njihovih značilnosti in če se torej ne posega v avtonomijo pravnega reda Unije (glej mnenje 1/00 z dne 18. aprila 2002, Recueil, str. I-3493, točke 21, 23 in 26).
77. Vendar je bil v bistvu namen sodnih sistemov, ki so bili predmet navedenih mnenj, rešiti spore v zvezi z razlago ali uporabo samih določb zadevnih mednarodnih sporazumov. Poleg tega navedeni sistemi, čeprav so določali posebne pristojnosti sodišč tretjih držav, da Sodišču predlagajo sprejetje predhodne odločbe, niso vplivali na pristojnost sodišč držav članic glede razlage in uporabe prava Unije ali na možnost ali celo obveznost teh sodišč, da Sodišču predlagajo sprejetje predhodne odločbe, in na pristojnost tega sodišča, da nanj odgovori.
78. Nasprotno pa je naloga mednarodnega sodišča, predvidenega s tem osnutkom sporazuma, razlaga in uporaba ne le določb tega sporazuma, ampak tudi prihodnje uredbe o patentu Skupnosti in drugih aktov prava Unije, zlasti uredb in direktiv, v povezavi s katerimi naj bi brali navedeno uredbo, in sicer določb o drugih ureditvah intelektualne lastnine, ter tudi pravil Pogodbe DEU o notranjem trgu in konkurenčnem pravu. SP je prav tako lahko pozvano, naj odloči o sporu, ki poteka pred njim v zvezi s temeljnimi pravicami in splošnimi načeli prava Unije, ali naj celo preuči veljavnost akta Unije.

79. V zvezi z osnutkom sporazuma, predloženega v preučitev Sodišču, je treba navesti, da SP:

- na področju svojih izključnih pristojnosti iz člena 15 tega osnutka sporazuma nadomešča nacionalna sodišča,

- tako tem sodiščem odvzame možnost, da Sodišču predlagajo sprejetje predhodne odločbe na tem področju,

- na področju svojih izključnih pristojnosti postane v postopku s predlogom za sprejetje predhodne odločbe edini sodni sogovornik Sodišča v zvezi z razlago in uporabo prava Unije,

- v okviru teh pristojnosti v skladu s členom 14a navedenega osnutka sporazuma razlaga in uporablja pravo Unije.

80. Čeprav je res, da Sodišče ni pristojno za odločanje o direktnih tožbah med posamezniki na področju patentov, saj so za to pristojna sodišča držav članic, pa te države pristojnosti za odločanje o teh sporih ne morejo dodeliti sodišču, ustanovljenemu z mednarodnim sporazumom, ki navedenim sodiščem – kot sodiščem „skupnega prava“ pravnega reda Unije – odvzame njihovo nalogo izvajanja prava Unije in zato

možnost ali v nekaterih primerih celo obveznost iz člena 267 PDEU za predlog sprejetja predhodne odločbe na zadevnem področju.

81. Z osnutkom sporazuma je predviden postopek predhodnega odločanja, s katerim je za področje uporabe navedenega sporazuma možnost vložitve predloga za sprejetje predhodne odločbe pridržana SP, s čimer je ta možnost odvzeta nacionalnim sodiščem.

82. Treba je poudariti, da bi bil položaj SP, kot je predviden z osnutkom sporazuma, drugačen od položaja Cour de justice Benelux, v zvezi s katerim je bilo odločeno v sodbi z dne 4. novembra 1997 v zadevi Parfums Christian Dior (C-337/95, Recueil, str. I-6013, točke od 21 do 23). Ker je to zadnje sodišče skupno sodišče več držav članic in je zato umeščeno v sodni sistem Unije, se za njegove odločbe uporabljajo mehanizmi, s katerimi se lahko zagotovi polni učinek prava Unije.

83. Prav tako je treba opozoriti, da je namen člena 267 PDEU – ki je nujen za ohranitev skupnostnega značaja prava, uvedenega s Pogodbama – zagotoviti, da ima to pravo v vseh okoliščinah enak učinek v vseh državah članicah. Namen tako vzpostavljenega mehanizma predhodnega odločanja je preprečiti razlike pri razlagi prava Unije, ki ga morajo uporabiti nacionalna sodišča, hkrati pa skuša to uporabo zagotoviti tako, da dá nacionalnemu sodišču na voljo sredstvo za rešitev težav, ki bi jih lahko povzročila zahteva, da se pravu Unije zagotovi polni učinek v okviru pravosodnih sistemov držav članic. Poleg tega imajo nacionalna sodišča najširšo pravico, včasih celo obveznost, predložitve vprašanja Sodišču, če menijo, da se v zadevi, o kateri odločajo, pokažejo vprašanja glede razlage ali presoje veljavnosti določb prava Unije, glede katerih morajo odločiti (glej v tem smislu sodbi z dne 16. januarja 1974 v zadevi Rheinmühlen-Düsseldorf, 166/73, Recueil, str. 33, točki 2 in 3, in z dne 12. junija 2008 v zadevi Gourmet Classic, C-458/06, ZOdl., str. I-4207, točka 20).

84. Sistem, uveden s členom 267 PDEU, tako med Sodiščem in nacionalnimi sodišči vzpostavlja neposredno sodelovanje, v okviru katerega zadnja tesno sodelujejo pri pravilni uporabi in enotni razlagi prava Unije ter varstvu pravic, ki jih ta pravni red daje posameznikom.
85. Iz vseh teh elementov izhaja, da so naloge, ki so dodeljene nacionalnim sodiščem in Sodišču, nujne za ohranitev značilnosti prava, uvedenega s Pogodbama.
86. Glede tega je Sodišče pojasnilo, da načelo, po katerem je država članica dolžna poravnati škodo, ki posameznikom nastane zaradi kršitev prava Unije, ki se lahko pripišejo državi članici, velja za vsak primer kršitve tega prava, in sicer ne glede na to, kateri organ te države je kriv za dejanje ali opustitev, ki sta pripeljala do neizpolnitve obveznosti, in v nekaterih okoliščinah velja tudi za sodne organe (glej v tem smislu sodbe z dne 30. septembra 2003 v zadevi Köbler, C-224/01, Recueil, str. I-10239, točke 31 in od 33 do 36; z dne 13. junija 2006 v zadevi Traghetti del Mediterraneo, C-173/03, ZOdl., str. I-5177, točki 30 in 31, in z dne 12. novembra 2009 v zadevi Komisija proti Španiji, C-154/08, točka 125).
87. Treba je dodati, da v primeru, ko nacionalno sodišče krši pravo Unije, člani od 258 PDEU do 260 PDEU določajo, da se zadeva lahko predloži Sodišču, da se ugotovi, da zadevna država članica ni izpolnila take obveznosti (glej sodbo z dne 9. decembra 2003 v zadevi Komisija proti Italiji, C-129/00, Recueil, str. I-14637, točke 29, 30 in 32).
88. Treba je ugotoviti, da odločitev SP, ki bi kršila pravo Unije, ne bi mogla biti predmet postopka zaradi neizpolnitve obveznosti in ne bi mogla povzročiti nikakršne odškodninske odgovornosti ene ali več držav članic.

89. Predvideni sporazum bi zato s tem, da mednarodnemu sodišču, ki je zunaj institucionalnega in sodnega okvira Unije, dodeli izključno pristojnost za reševanje veliko tožb, ki bi jih vložili posamezniki na področju patenta Skupnosti, ter za razlago in uporabo prava Unije na tem področju, sodiščem držav članic odvzel njihove pristojnosti glede razlage in uporabe prava Unije, Sodišču pa njegovo pristojnost, da v okviru postopka predhodnega odločanja odgovori na vprašanja, ki bi jih postavila ta sodišča, in bi zato spremenil pristojnosti, ki jih Pogodbi dajeta institucijam Unije in državam članicam in ki so nujne za ohranitev značilnosti prava Unije.

Zato je Sodišče (občna seja) izdalo to mnenje:

Predvideni sporazum o vzpostavitvi enotnega sistema za reševanje patentnih sporov (ki se trenutno imenuje Sodišče za evropske patente in patente Skupnosti) ni združljiv z določbami Pogodbe EU in Pogodbe DEU.

Podpisi